

for børn over skolealderen, har erfaringerne vist, at disse institutioner meget vanskeligt kan klare sig med de normale driftstilskud. Den sidste samlede opgørelse for finansåret 1947—48 viser således, at gennemsnitlig hele 82 pct. af driftsudgifterne har måttet dækkes ved tilskud fra stat og kommune, medens forældrenes bidrag gennemsnitligt kun har dækket 12 pct., og institutionerne har så selv måtte skaffe de resterende 6 pct.

Det foreslås derfor at forhøje disse institutioners driftstilskud til ialt 80 pct., hvoraf staten afholder 45 pct. og kommunerne 35 pct., idet en forhøjelse af forældrenes tilskud let vil kunne få til følge, at mange børn af økonomiske grunde holdes borte fra institutionerne.

Med hensyn til spørgsmålet om støtte fra det offentlige til oprettelse og forbedring af forebyggende institutioner bygger lovforslaget i hovedsagen på de hidtidige regler i forsorgslovens § 129, stk. 5, således som de blev ændret ved 1945-loven, idet man har anset det for nødvendigt, at der fortsat fra det offentlige ydes støtte til disse formål, til trods for den rivende udvikling der er sket, navnlig siden 1945.

Da forslaget til loven af 27. juli 1945 var til behandling på rigsdagen, blev spørgsmålet om, hvorvidt man fremtidig burde kræve, at institutioner for forebyggende børneforsorg kun kunne drives som kommunale, som selvejende eller af foreninger, rejst. Der var dog enighed om at udskyde spørgsmålet, til der skulle gennemføres en endelig tilskudslovgivning, og i mellemtiden skulle spørgsmålet nærmere undersøges i udvalget om forebyggende børneforsorg. Nu fremgår det af udvalgets betænkning, at spørgsmålet har været genstand for en indgående drøftelse, og at udvalget er kommet til det resultat, at man *ikke bør indføre et generelt forbud mod institutioner, der drives for lederens egen regning*, men nøjes med at forbyde oprettelsen af større institutioner af denne art, hvor ulemperne ved denne driftsform er størst. I overensstemmelse med udvalgets for-